

ARGANG XVIII.

WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEEN 1:sta JUNI, 1910.

Nr 22

SVERIGE-
NYHETER

(Forts. fr. sid. 5.)

I Skaraborgs län blir intresset af landstingsmannavalen i landsbygden 56,213 moderata och 26,173 frimående röster, motsvarande respektive 36 och 11 platser i landstinget. Återval valen i städerna. Nå de frimående därvid upp till 16 platser, anses de sig kunna vara lämpliga säkra om två förstkammarplatser.

Häktad för barnmord blev den 2 de i Hjo tjänstflickan Anna Maria Hagstedt, anställd hos affärne disponent E. Johansson i Århus. Den häktade har erkänt att hon marknadsdagen den 29 april i ett dike vid trädgården kl. 10 på kvällen framförd ett foster, som hon dock trodde ej vara vid lif. Fosteret hade hon insett i sin kjol och lagt det på hyllan i en garderob i köket.

VASTMANLAND.

Af blodförgiftning har i Sala lästätt affidit skomakaren J. E. Norkvist från Hälby, V. Färnebo. N. var 56 år gammal och efterlämnade hustru och barn i knappa omständigheter.

Vid exekutiv auktion har 7 mt Berga med landvinningar i Harbo socken för 29,500 kr. köpts af stadsfiskalen Emil Ekblom, som strax därpå öfverlät fastigheten i sergenten J. A. Nordberg i Västerås.

Under valborgsmässan vid Djäkneberget utanför Västerås road s. 18. åriga studenter Yngve Folke Cassel med att afskjuta med knut laddade patronhölvar. En hylsa träffade 25. åriga muraren P. A. Jakobson från Leksand, hvilken blev svårt sårad i halslufvet. Ingen fara för lifvet troddes dock föreligga. Cassel har häktats.

ÄNGERMANLAND.

Olycklig kärlek och själfmord. Stenverbetaren Frans Peterson i Lund, Ängermanland, dödades sig härnatten med ett skott i tinningen utanför sin fästnings hem. Den nuge mannen var blott 28 år och beskrifves som skotsam och ordentlig. Olycklig kärlek uppfyldes ha varit motivet till den förtviflade handlingen.

Sjöfarten till Nordmalings öppnades den 4 de, och den 6 ankande den första kustbåten till Umeå.

ÖSTERGÖTLAND.

Egendomen Tjörholm i St. Anna socken har i dagarne af landbrukaren Jonas Anderson försäls till agenten Karl Josefson i Norrköping.

Förolyckade seglare. Under segling i Rasmåsviken utanför Motala den 8 de på middagen kantrade en segelbåt, hvarvid urmakaren I. Lindgren och handelsbiträdet G. Andersson drunknade. De omkomna voro båda omkring 24 år gamla och gifta. Deras lik ha ännu ej påträffats.

En svår olyckshändelse inträffade den 1 de i Utrika socken i lundsåren i närheten af prostgården. Arrendatorn af Björkhuusens egendom i Gammarkill var jämte sin och 6 andra personer på hemväg från predikan i Utrika, åkande samliga 8 i en vagn, dragen af två hästar. Under färden lossnade en svängel och slog den hästen, ett ungdom, på

Huru fångar flytt
ur sitt fängelse.

Harom berättas mångensides i historien och somliga af dessa berättelser äro så äfventyrliga, att de förefalla oss mera som brottstycken ur en roman, än som historiska fakta. Hvad än de fångslades brott varit så väcker deras djärva flykt eller försök att flyt vårt intresse.

Under renässansiden berättas om flera bedrifter i den vägen. En af de djärfaste var Bevenuto Cellini, en högst illa anseid man. En gång hade han sått i fängsligt förvar på slottet St. Ange i närheten af Rom, hvarifrån han föresatte sig att fly. För detta ändamål skar han med en klång och stillet, som undgått fångvaktarens uppmärksamhet, sönder sina lokan i smala remor och dölde dem i sin halmdudd. En natt, då det ej var mörkt, lyckades han klättra upp till slottstaket och med tillhjälp af de hopfogade remorna komma ned till marken. "Jag såg upp till den svindlande höjden, hvarifrån jag lyckats komma ned", berättade han sedan, "och begat mig därifrån, full af glädje i den tron att jag var en fri man. Men det var ännu långt till friheten..."

Han hade två murar att klättra öfver och en djup graf. Vid den andra muren befannos remorna vara för korta, så att han föll och bröt öra benet. Under olidliga smärtor kröp han på knäna till Roms portar, och under hela vägen hade han att strida med hop utsultna hundar. Men till slut kom en vän och förhjälpade honom i säkerhet.

En annan djärf flykt, var den som föregicks af Pontifex, som vid sexton års ålder sattes i fängelse. Då han anfalls af vakterna, förvarade han sig så tapper, att dessa, hanföra öfver hans mod, läto honom undkomma.

Men priset bland dem alla tagas dock af Latude och baron Trenck. Den förnämde var en äfventyrlare, som omkring år 1750 kom till Paris för att söka sin lycka. Han antog namnet viscont Masers de Latude, och skref under detta namn ett bref till konungens älskarinna madame de Pompadour. I brevet, varade han henne för en komplett man som skulle fått reda på en skurk skulle nämligen sända henne ett paket med ett pulver, hvarmed han ville förgifta henne.

Pulvret mottogs och afvenledes brevet, men det beanns snart att den hedervärde visconten afstod både delarna och att han väntat sig att få en pension därför att han råddat madame de Pompadours lif. Den väntade belöningen blef i stället en oell i Bastiljen där han satt fången i trettiofyra år.

Emellertid gjorde han flera försök att fly och om det mest betydande försöket berättas följande: Latude hade en medfärd, en man ur de högre stånden vid namn Allegre, och som alla första klassens fångar be-

benen, så att han blef skrämd, hvar på båda hästarna skenade. Inom kort låg vagnen med de åkande i ett dike och slapades med ett stycke. I fallet fick fru Fredrikson från Smedholm en armen afbruten och fröken Maria Holm från Haraldsbo skadades i bröstet, armen och i nacken, dock trogen ej lifsfarligt.

Ernst Skarstedts senaste bok.

Chicago, Ill., 22 maj 1910. Ett nytt litterärt verk om utlands-svenskarna har nyligen lämnat trycket. Och det är ett verk om lands-männen på svenskhetens utpost i väster, öster och brager som samlat och tecknats af den kände litteratören och kritikern Ernst Skarstedt. Föret har han utgitt i "Washington och dess svenska befolkning" o. hans senaste arbete heter "California och dess svenska befolkning". Men det är ej allena ett historiskt arbete, ty boken, liksom "Washington och dess svenska befolkning" innehåller och en mycket trogen beskrifning öfver landskapet, dess skepnad, växtlighet, klimat och annat, och måste jag erkänna författarens mest pröfvar sin duglighet, tykes det, ty huru svårt det är att skriva det folks historia som är förskingrad, splittrad och ibland gömmer sig undan, är det svårare att beskriva ett landskap så stort, växlande och mångsidigt som California. Dess klimat är det mest olikartade, så dess växtlighet och natur, ty ni kan frysa ihjäl här medan en annan smälter bort, svälta ihjäl på en teg, medan eder granne vältrar sig i väl-måga på sin, och ni kan utbrista med fog att ni aldrig för sett en så tråkig natur medan någon annan är stormförtjust öfver det härbara landskapet. Sådant är California och det ontalar författaren och han gör det omständligt och väl men öfver-ligt och fort, så att läsaren får rykta färdigt mellan de beväpnade soldaterna och lyckades komma öfver den sista palissaden, men här fästade hans fot och han återföddes till sin oell.

Endast en gång lyckades han fly, men arresterades åter fyra år därefter och insattes på Magdeburgs fästning. Här belades han med böjer och fastkedjades till vägen. Med sin oellfulla ihärdighet lyckades han på lemmarna fria, skriva upp dörrens set med sin knif och löset på en annan dörr, men då han försökte öppna den tredje, afbröts knifblad. Han blef så nedslagen af denna otur, att han beslöt begå själfmord och afskar polskiden med återstoden af knifven, men en fångvaktare hörde honom och kom till hans hjälp. Under det att saren förbundus bröt han sonder baken, på hvilken han satt, och började en fruktansvärd strid med sina fångvaktare och soldaterna. Slutligen fick konungen höra talas om baron Trenck och hans djärva försök att återvinna friheten, och Trenck beundrades år 1763, efter aderton års fångenskap.

Men utören förtjölde honom till det stora. Han begaf sig till Paris, vstades där under revolutionens stormiga dagar, arresterades slutligen och guillotinerades. Jacques Casanova de Seingalt följde en djärf flykt från Venetigs fängelse, en oförägen bedrift, hvarvid han åtföljdes af en medfärd, prästen Balbi. Hundrad af sina böjer och åtföljd af den afvenledes med böjer belagde pater Balbi, klättrade han upp för fängelsemuren. "Jag höll mig fast med händerna och fötterna", berättade han efteråt. "Jag använde min skarpknif på i det jag sträkte ut armen och stötte den på vreden mellan stenarnas fogningar, tog fästet i den skändade uppkomna romanen och praktiserade mig upp på taket. Prästen följde efter på det af dimman slippriga taket genom att högra handen hålla sig fast vid mitt bälte. Efter oerhörda ansträngningar voro vi högst uppe på takens öststannade för att taga en kort hvil."

Har på följde en äfventyrlig färd. De lyckades slutligen komma genom ett takfönster ned på en vind, och sedan de bändt upp dörren efter dörren och passerat genom en massa rum och nedför åtskilliga trappor, kommo de till palatsets bottenväning. Därifrån begävo de sig ut på gården och ned till vattnet samt kastade sig i en båt. Men faran var ej öfver, förrän de kommit utom republikens område. I en by tog Casanova en vagn, men när han skulle begifva sig i väg, kunde han ej få reda på sin foljelagare. Han sökte öfverallt efter honom; tiden hastade, byn öfversvämmades af spioner, som redan började kasta mistänksamma blickar på de båda främlingarna. Balbi hade emellertid obehyrnad om faran, gått in på ett kaffé och beställt en stor kopp chokolad och satt där och väntade på, att Casanova skulle komma och betala den. Men slutligen lyckades båda komma till gränsen.

Ett och annat om kung Edward VII.

Såsom prins af Wales måste den nu affidne kungen ju ständigt representera vid alla möjliga officiella tillfällen, inviga alla möjliga nya företag, utställningar, basarer o. s. e., och de engelska tidningarna publicera samvetsgrant allt hvad han hade för sig, ofta med tämligen nargängna kommentarer. Då prinsen en dag blef ombudad att skriva i ett sådant album, hvori man antecknar hvad man tycker mest och minst om, när man känner sig mest lycklig och dylikt, skref han: "Jag är lyckligast då jag icke har några officiella funktioner att uppfylla; då jag kan få röka en verkligt god cigarr och (måste jag erkänna det?) låsa en god roman i fred och ro; då jag kan lika väl som hr X. och hr Y. bevisa en kapploppning, utan att tidingarna följande dag förkunna, att "Hans kungliga höhet prinsen af Wales har börjat spela och hålla vad mycket grundligt och i går förlorade han mera pengar än han någonsin kan betala"; då jag kan skaka hand med och prata med en politiker, utan att det genast skall heter, "prinsen af Wales har anslutit sig till helhet och hållet till det eller det politiska partiet"; då jag kan få tillbringa en lugn afton i mitt hem tillsammans med min gemål och mina barn. Jag är olyckligast då jag har en utsvinnig tandvård och måste bevisa någon social tillställning, där det är nödvändigt att jag lör så ålskligt som om jag aldrig i hela mitt lif hade vetat hvad tandvård ville säga."

Uppfyllandet af de oräkneliga representativa skyldigheterna hade naturligt nog givit kung Edward en utomordentlig erfarenhet, vana och skärhet vid alla officiella tillfällen. Det berättas, att då han första gången öfvergick af monark besökets kungen af Italien, kom dennes höfmarkskall till honom före galamiddagen och höll att få ett exemplar af det tal, som han skulle hålla, för att öfverlämna det till telegrafbyråerna och prinsen i god tid.

Kung Edward förklarade då, att han aldrig någonsin brukade skriva sina tal eller låsa dem på förhand; han ansåg det vara mycket bättre att improvisera dem under ögonblickets inflytelse. Detta vore kanske icke så märkligt annars, om man icke visste, att kung Edward redan som tonförfare och till sedan dess var känd för att alltid säga precis de rätta orden, hvarken mer eller mindre, och alltid träffa hufvudet på spiken; det föreföll ständigt som om hans tal hade blifvit ytterst sorgfälligt förberedda.

Till anekdoten hör, att den italienske höfmarkskallen i sin förväning frågade på hvilket språk kung Edward ämnade hålla sitt tal. "Det beror på, hvilket språk kung Vittorio Emanuele använder i sitt tal", sade kung Edward, hvilken behållade flera europeiska språk som en infödd.

Att kung Edward icke var rädd af sig är ju väl bekant. I alla situationer bevarade han alltid sitt trygga lugn. Då han som prins af Wales blef i Bruxelles anfallen af en vettvilling vid namn Sipido, som aflossade två revolverskott mot honom, där han jämte prinsessan af Wales sat i en järnvägskupé, rörde han icke ett anletsdrag, utan såg blott oglänsande på de attentatörer, medan denne fångslades, och anmärkte: "Jag tycker verkligen, att det är olycksdatt att skjuta på mig, när min gemål sitter bredvid!"

Gifvets inträffade det en och annan gång, att ovana eller upplåsta personer missuppfattade kung Edwards ålskvardhet och blefvo närgångne förtroliga, så att han måste tillgripa ett ganska tydligt tillbakavisande. Man berättar sålunda om honom den kända anekdoten från en valborgsmässbasar, där en ung dam serverade te; den dåvarande prinsen af Wales frågade, hvad en kopp te kostade, och fick till svar: "En guinea"; men i detsamma kände damen prinsen, kredsens koppen genom att iäppja på den och sade tillgjordt flinande: "Nu kostar den fem guineas!" Hvar på prinsen lugnt genmålde: "Jag betalar tio, om jag får en ren kopp!"

"Jag har vuxit rysligt, sedan mamma gif mig Kuriko", är det sätt, hvar på Theresa Syll, en liten flicka i Gardnersville, Nevada, uttryckte sig i ett bref som hon personligen skref till fabrikanterna af Dr. Peter's Kuriko. Det synes äfven att små barn förtä, när ett läkemedel har verklig förtjänst och gör dem godt. Kuriko är ingen apoteksmedicin. Den säljes endast af specialagenter eller af tillverkarna direkt. Adress: Dr. Peter-Falkney & Sons Co., 19-25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Stöld. Lille Erik (vid frukostbordet) — Lalla du, står hr Pettengvist en paraply eller ne hatt i tamburen i går afton?

Lalla (stors syster). — Hvad pratar du för dumheter? Hvarför skulle han göra det?

— Ja, det är just det som jag också ville reda. Jag trodde att han gjorde det, emedan jag hörde honom säga, då han gick: — Nu stäl jag en... Hvarför blir du så röd i ansiktet, Lalla?

Ett och annat om kung Edward VII.

Såsom prins af Wales måste den nu affidne kungen ju ständigt representera vid alla möjliga officiella tillfällen, inviga alla möjliga nya företag, utställningar, basarer o. s. e., och de engelska tidningarna publicera samvetsgrant allt hvad han hade för sig, ofta med tämligen nargängna kommentarer. Då prinsen en dag blef ombudad att skriva i ett sådant album, hvori man antecknar hvad man tycker mest och minst om, när man känner sig mest lycklig och dylikt, skref han: "Jag är lyckligast då jag icke har några officiella funktioner att uppfylla; då jag kan få röka en verkligt god cigarr och (måste jag erkänna det?) låsa en god roman i fred och ro; då jag kan lika väl som hr X. och hr Y. bevisa en kapploppning, utan att tidingarna följande dag förkunna, att "Hans kungliga höhet prinsen af Wales har börjat spela och hålla vad mycket grundligt och i går förlorade han mera pengar än han någonsin kan betala"; då jag kan skaka hand med och prata med en politiker, utan att det genast skall heter, "prinsen af Wales har anslutit sig till helhet och hållet till det eller det politiska partiet"; då jag kan få tillbringa en lugn afton i mitt hem tillsammans med min gemål och mina barn. Jag är olyckligast då jag har en utsvinnig tandvård och måste bevisa någon social tillställning, där det är nödvändigt att jag lör så ålskligt som om jag aldrig i hela mitt lif hade vetat hvad tandvård ville säga."

Uppfyllandet af de oräkneliga representativa skyldigheterna hade naturligt nog givit kung Edward en utomordentlig erfarenhet, vana och skärhet vid alla officiella tillfällen. Det berättas, att då han första gången öfvergick af monark besökets kungen af Italien, kom dennes höfmarkskall till honom före galamiddagen och höll att få ett exemplar af det tal, som han skulle hålla, för att öfverlämna det till telegrafbyråerna och prinsen i god tid.

Kung Edward förklarade då, att han aldrig någonsin brukade skriva sina tal eller låsa dem på förhand; han ansåg det vara mycket bättre att improvisera dem under ögonblickets inflytelse. Detta vore kanske icke så märkligt annars, om man icke visste, att kung Edward redan som tonförfare och till sedan dess var känd för att alltid säga precis de rätta orden, hvarken mer eller mindre, och alltid träffa hufvudet på spiken; det föreföll ständigt som om hans tal hade blifvit ytterst sorgfälligt förberedda.

Till anekdoten hör, att den italienske höfmarkskallen i sin förväning frågade på hvilket språk kung Edward ämnade hålla sitt tal. "Det beror på, hvilket språk kung Vittorio Emanuele använder i sitt tal", sade kung Edward, hvilken behållade flera europeiska språk som en infödd.

Att kung Edward icke var rädd af sig är ju väl bekant. I alla situationer bevarade han alltid sitt trygga lugn. Då han som prins af Wales blef i Bruxelles anfallen af en vettvilling vid namn Sipido, som aflossade två revolverskott mot honom, där han jämte prinsessan af Wales sat i en järnvägskupé, rörde han icke ett anletsdrag, utan såg blott oglänsande på de attentatörer, medan denne fångslades, och anmärkte: "Jag tycker verkligen, att det är olycksdatt att skjuta på mig, när min gemål sitter bredvid!"

Gifvets inträffade det en och annan gång, att ovana eller upplåsta personer missuppfattade kung Edwards ålskvardhet och blefvo närgångne förtroliga, så att han måste tillgripa ett ganska tydligt tillbakavisande. Man berättar sålunda om honom den kända anekdoten från en valborgsmässbasar, där en ung dam serverade te; den dåvarande prinsen af Wales frågade, hvad en kopp te kostade, och fick till svar: "En guinea"; men i detsamma kände damen prinsen, kredsens koppen genom att iäppja på den och sade tillgjordt flinande: "Nu kostar den fem guineas!" Hvar på prinsen lugnt genmålde: "Jag betalar tio, om jag får en ren kopp!"

"Jag har vuxit rysligt, sedan mamma gif mig Kuriko", är det sätt, hvar på Theresa Syll, en liten flicka i Gardnersville, Nevada, uttryckte sig i ett bref som hon personligen skref till fabrikanterna af Dr. Peter's Kuriko. Det synes äfven att små barn förtä, när ett läkemedel har verklig förtjänst och gör dem godt. Kuriko är ingen apoteksmedicin. Den säljes endast af specialagenter eller af tillverkarna direkt. Adress: Dr. Peter-Falkney & Sons Co., 19-25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Stöld. Lille Erik (vid frukostbordet) — Lalla du, står hr Pettengvist en paraply eller ne hatt i tamburen i går afton?

Lalla (stors syster). — Hvad pratar du för dumheter? Hvarför skulle han göra det?

— Ja, det är just det som jag också ville reda. Jag trodde att han gjorde det, emedan jag hörde honom säga, då han gick: — Nu stäl jag en... Hvarför blir du så röd i ansiktet, Lalla?

Ett och annat om kung Edward VII.

Såsom prins af Wales måste den nu affidne kungen ju ständigt representera vid alla möjliga officiella tillfällen, inviga alla möjliga nya företag, utställningar, basarer o. s. e., och de engelska tidningarna publicera samvetsgrant allt hvad han hade för sig, ofta med tämligen nargängna kommentarer. Då prinsen en dag blef ombudad att skriva i ett sådant album, hvori man antecknar hvad man tycker mest och minst om, när man känner sig mest lycklig och dylikt, skref han: "Jag är lyckligast då jag icke har några officiella funktioner att uppfylla; då jag kan få röka en verkligt god cigarr och (måste jag erkänna det?) låsa en god roman i fred och ro; då jag kan lika väl som hr X. och hr Y. bevisa en kapploppning, utan att tidingarna följande dag förkunna, att "Hans kungliga höhet prinsen af Wales har börjat spela och hålla vad mycket grundligt och i går förlorade han mera pengar än han någonsin kan betala"; då jag kan skaka hand med och prata med en politiker, utan att det genast skall heter, "prinsen af Wales har anslutit sig till helhet och hållet till det eller det politiska partiet"; då jag kan få tillbringa en lugn afton i mitt hem tillsammans med min gemål och mina barn. Jag är olyckligast då jag har en utsvinnig tandvård och måste bevisa någon social tillställning, där det är nödvändigt att jag lör så ålskligt som om jag aldrig i hela mitt lif hade vetat hvad tandvård ville säga."

Uppfyllandet af de oräkneliga representativa skyldigheterna hade naturligt nog givit kung Edward en utomordentlig erfarenhet, vana och skärhet vid alla officiella tillfällen. Det berättas, att då han första gången öfvergick af monark besökets kungen af Italien, kom dennes höfmarkskall till honom före galamiddagen och höll att få ett exemplar af det tal, som han skulle hålla, för att öfverlämna det till telegrafbyråerna och prinsen i god tid.

Kung Edward förklarade då, att han aldrig någonsin brukade skriva sina tal eller låsa dem på förhand; han ansåg det vara mycket bättre att improvisera dem under ögonblickets inflytelse. Detta vore kanske icke så märkligt annars, om man icke visste, att kung Edward redan som tonförfare och till sedan dess var känd för att alltid säga precis de rätta orden, hvarken mer eller mindre, och alltid träffa hufvudet på spiken; det föreföll ständigt som om hans tal hade blifvit ytterst sorgfälligt förberedda.

Till anekdoten hör, att den italienske höfmarkskallen i sin förväning frågade på hvilket språk kung Edward ämnade hålla sitt tal. "Det beror på, hvilket språk kung Vittorio Emanuele använder i sitt tal", sade kung Edward, hvilken behållade flera europeiska språk som en infödd.

Att kung Edward icke var rädd af sig är ju väl bekant. I alla situationer bevarade han alltid sitt trygga lugn. Då han som prins af Wales blef i Bruxelles anfallen af en vettvilling vid namn Sipido, som aflossade två revolverskott mot honom, där han jämte prinsessan af Wales sat i en järnvägskupé, rörde han icke ett anletsdrag, utan såg blott oglänsande på de attentatörer, medan denne fångslades, och anmärkte: "Jag tycker verkligen, att det är olycksdatt att skjuta på mig, när min gemål sitter bredvid!"

Gifvets inträffade det en och annan gång, att ovana eller upplåsta personer missuppfattade kung Edwards ålskvardhet och blefvo närgångne förtroliga, så att han måste tillgripa ett ganska tydligt tillbakavisande. Man berättar sålunda om honom den kända anekdoten från en valborgsmässbasar, där en ung dam serverade te; den dåvarande prinsen af Wales frågade, hvad en kopp te kostade, och fick till svar: "En guinea"; men i detsamma kände damen prinsen, kredsens koppen genom att iäppja på den och sade tillgjordt flinande: "Nu kostar den fem guineas!" Hvar på prinsen lugnt genmålde: "Jag betalar tio, om jag får en ren kopp!"

"Jag har vuxit rysligt, sedan mamma gif mig Kuriko", är det sätt, hvar på Theresa Syll, en liten flicka i Gardnersville, Nevada, uttryckte sig i ett bref som hon personligen skref till fabrikanterna af Dr. Peter's Kuriko. Det synes äfven att små barn förtä, när ett läkemedel har verklig förtjänst och gör dem godt. Kuriko är ingen apoteksmedicin. Den säljes endast af specialagenter eller af tillverkarna direkt. Adress: Dr. Peter-Falkney & Sons Co., 19-25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Stöld. Lille Erik (vid frukostbordet) — Lalla du, står hr Pettengvist en paraply eller ne hatt i tamburen i går afton?

Lalla (stors syster). — Hvad pratar du för dumheter? Hvarför skulle han göra det?

— Ja, det är just det som jag också ville reda. Jag trodde att han gjorde det, emedan jag hörde honom säga, då han gick: — Nu stäl jag en... Hvarför blir du så röd i ansiktet, Lalla?

Och de fyra rödrockarne visade sig vara tillräckligt många. De visste, hur man skulle behandla indianerna, och utan något uppträde eskorterade de nu de 200 Cree-indianerna ett 100-tal mil uppåt nordvästern till deras hemtrakt.

Om en af de ryktbaraste medlemmarna af poliskåren, sergent Lett, berättar författaren, att han en gång blef efterskickad från en liten stad, som terroriserades af en fruktad "bad man", som red omkring på gatorna och hotade att skjuta en hvar, som vågade öppnena sig mot honom. Randiten hade bl. a. tvingat stadens borgmästare att på torget stå och hålla upp sin hatt i vädrat, medan han genombrände den med kulor.

Lett kom ridande in i staden, gick in på den kvag, där banditen för ögonblicket höll till, och sade helt lugnt: — Jag arresterar er i drottningens namn!

Karlens hand flög naturligtvis till revolverfickan; men innan han hunnit taga fram skjutvapnet, hade Lett med ett blitsnabbt jättesprång kastat sig öfver honom och gifvit honom ett knytnäffslag, som fällde honom medvetlös till golvet.

På senare tiden har den ridande poliskåren haft med besvär med upprätthållandet af lag och ordning i Klondyke, där naturligtvis många vida äfventyrare samlas. Där har kären dock alltid haft godt stöd hos de stora flertalet fredliga, guldsekar, som ofta taga saken i sina egna händer utan att besvära den officiella ordningsmakten.

Det värsta brott, en man kan begå i dessa trakter, är att plundra en annans "vahe", det ställe hvarest han grävt ned lifsmedel för sin återfärd och utan hvars bibehållande han riskerar att omkomma af svält. När en bandit, som utfört en sådan plundring kommit fast, brukade guldgrävarne antingen genast skjuta honom eller, om det var hans första kända brott, binda hans händer på ryggen på honom, placera af hans bröst en talfra med inskrift: "Detta är en djuf — skicka honom vidare!" och därpå driva uslingen ut i vildmarken på väg ned till kust. Oftast torde så bestraffade tjuvar ha omkommit på vägen.

En samling folk, som under de sista åren gifvit den ridande polisen mycket att göra, äro de till Canada emigrerande tyska donkohoborna som bekant en fanatisk religion: de med mycket underliga lefnadsvanor. I bland få dessa fanatiker för sig, att Gud befallt dem att företaga ett pilgrimsfärd, och de marschera utan vidare åstad till någon annan ort, där de infinna sig spritt nakna, sedan de på vägen kastat bort alla sina kläder såsom "oheliga".

Allt emellanåt gäller det också att transportera till en stad, där det finns värld för sinnessjuka, någon starkare kolonist, som blifvit galen ute i indianernas enslighet. Och till allt af denna poliskär ögonblickligen redo att öfverföra trotså alla svårigheter, strapaser och faror.

AFSNÄST.

För några år sedan fanns ut en stad i Delawar en mäkta rik skräddare, som blef vald till riksdagen. Han bortlade genast skräddarstyket, som han nu ansåg för simpelt.

En gång då han kom hem från riksdagen gjorde en af hans gamla vänner ett stort kalas för honom och bjöd en hel del af hans forna bekanta, borgare i staden.

Vår riksdagsman såg en stund omkring bland gästerna, men gick sedan bort till värdens och sade: — Hör nu, kära bror, det är allt en bra blandad societet det här!

Svaret ljud: — Ah ja, kära bror! Men det är inte så godt att bjuda bara skräddare häller — — —

Senare erfarenhet. Fru: —Om jag också lever tills jag blir hundra år, kommer jag aldrig att glömma hur fång du såg ut när du frade till mig.

Herr: — Jag icke bara såg fång ut — jag var det!

Antingen Ni tuggar det eller snusar det, skall Ni tycka om den rika, fina aromen af

Copenhagen Snuff

10c per box öfverallt

Om COPENHAGEN-snusset icke finnes i butikerna i Edert grannskap, skola vi sända Eder en box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL

SMOKE 1912

NÄR NI ÖNSKAR EN GOD CIGARR, BEGAR DÅ 1912 CIGARR. DENNA CIGARR ÄR TILLVERKAD AF DEN BÄSTA TOBAK FÖRSTKLÄSSIG I ALLA ÅFSEENDEN.